

Calsina: “Paraula, acompanyament i escolta són les tres funcions principals dels capellans”

Ds, 8/06/2019 per Catalunya Religió

([Generalitat de Catalunya](#)) **Miquel Calsina** (Torroella de Montgrí, 1970) és rector de set parròquies del Baix Empordà, director de la revista Qüestions de Vida Cristiana i membre del Patronat de la Fundació **Joan Maragall**. També és professor de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna (Universitat **Ramon Llull**) i del Màster en Diàleg Interreligiós, Ecumènic i Cultural de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona. Ha estat delegat episcopal de mitjans de comunicació social a la diòcesi de Girona. Entrevista de Joan Gómez i Segalà.

Aquest any els catòlics celebren el diumenge de Pentecosta el 9 de juny. En què consisteix aquesta festa?

La litúrgia de l'Església celebra la Pentecosta cinquanta dies després de la Pasqua de Resurrecció. D'alguna manera és l'acompliment definitiu de la Pasqua. El Fill de Déu ha fet seva la nostra humanitat, ha viscut entre nosaltres, ens ha mostrat quin és el camí per a una vida de plenitud, ha mort i ha ressuscitat; i, finalment, ens ha fet el do de l'Esperit Sant, que és el que celebrem amb la Pentecosta, i així comença efectivament l'activitat missionera dels deixebles de **Jesús**, com una resposta a la vocació d'universalitat i d'obertura del mateix missatge evangèlic.

L'Ascensió precedeix la Pentecosta.

L'Ascensió és com la vacuna contra la temptació de convertir de nou el nostre Déu en un ídol. Jesús ressuscitat torna al Pare -amb la promesa de la seva nova vinguda-, però no ens deixa sols, sinó que ens envia l'Esperit perquè cada època i cada generació recordi i procuri entendre i actualitzar el sentit de la seva paraula (Jn 14, 26). Per tant, també és expressió del respecte del Déu de Jesús per la llibertat humana.

Aquest cop serà la segona vegada que celebres la Pentecosta com a

prevere. Quin valor té el sacerdoci en l'Església catòlica?

De fet, sacerdots ho som tots els batejats, com ens recorda el Concili Vaticà II. Amb el sacerdoci comú (Lumen Gentium 9-10), tots els batejats esdevenim col·laboradors directes de Jesús en la tasca de fer efectiu el seu regne d'amor i de justícia, el Regne de Déu, cadascú amb el seu carisma, servei i missió particulars dins l'Església. El sacerdoci ministerial és una expressió concreta de la vocació cristiana, al costat d'altres.

Quines funcions específiques té, doncs, el ministeri sacerdotal?

Jo diria que bàsicament tres, actualment. Primer, el ministeri de la paraula; és a dir, la transmissió de l'Evangelí, mirant d'*estar sempre a punt per a poder donar raó de la nostra esperança* (1Pe 3, 15). La segona: ser una persona de referència, que acompanya i serveix la comunitat cristiana... I, finalment, una cosa en què el **papa Francesc** insisteix molt quan parla dels preveres, religiosos i religioses: el "ministeri de l'escolta"; saber escoltar, dedicar temps a l'escolta, en un món en què és una actitud poc freqüent: parlem molt, però escoltem poc.

Paraula, acompanyament i escolta. El repte comunicatiu de l'Església és fonamental. Quines implicacions té per a l'Església fer-se entendre i saber entendre?

Per a l'Església la comunicació sempre ha estat molt important, forma part del seu ADN: "Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'Evangelí" (Mc 16, 15). Amb tot, jo diferenciaria la comunicació de l'Església com a institució i la comunicació que ve del testimoni evangèlic en si mateix, des de la proximitat a les persones, sobretot. Potser avui estem més preocupats per a respondre tècnicament als reptes de la comunicació de masses de l'Església com a organització que no pas per a saber comunicar bé quelcom de significatiu en la relació de tu a tu, per exemple.

La globalització té un doble efecte: ens acostava realitats llunyanes i ens permet prescindir de qui tenim al costat. Com afecta això la concepció de comunitat?

La globalització pot fer créixer la nostra consciència d'humanitat, pot ajudar a no mirar-nos tant el melic i adonar-nos que formem part d'una realitat més àmplia, plural i complexa. Jo sempre intento tenir-ho present: no pensar només en els nostres problemes, sinó també en els dels qui estan més enllà de la nostra petita comunitat. Però, evidentment, això no té sentit si és l'excusa per a oblidar-nos de les necessitats dels qui tenim al costat o donar-hi l'esquena.

Ets membre del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa. Quines qüestions es plantegen i quines requereixen més atenció?

Des dels seus inicis l'any 2011, el Consell Assessor ha ajudat a normalitzar el fet religiós en una societat que ha canviat molt els darrers anys pel que fa al pluralisme cultural i religiós. Però qüestions com la incidència de la religió als mitjans de comunicació, el paper de la religió a l'escola o la seva presència en l'espai públic requereixen quelcom més que un document de reflexió. El Consell Assessor podria tenir un paper consultiu però més actiu en la concreció d'algunes polítiques públiques.